

„Wij zullen dit edele spel blijven propageren,” zegt dhr. L. Aarts

Hoe druk het was en hoe diep er gedacht werd. Een blik in de grote zaal, waarin 499 mannen en één meisje elkaar aan 250 borden de schaak-eer betwisten.

Dr Groothoff doet de openingszet aan het bord van Dr Selman (r) en dhr. Meddeler.

STEEKSPEL DER DENKERS

Vijfhonderd schakers van Staatsmijnen speelden in het Casino te Treebeek om de eer.

DE klok boven het buffet in de Sociëteit van het Beambten-Casino te Treebeek wees half elf. Dat betekende, dat de schaakontmoeting Maurits-complex tegen rest Staatsmijnen, welke in de grote Casino-zaal werd gehouden, over twintig minuten zou zijn beslist. De bezoekers van de sociëteit wachtten in spanning op de uitslag. Enkele biljarters in hemdsmouwen dirigeerden de rode en witte ballen met vaste hand over het groene laken. Het klikken van ivoor op ivoor ging nu en dan verloren in een geroezemoes van stemmen, dat door de openstaande deuren tot hier doordrong. De finale van de schaakstrijd was in volle gang. De toeschouwers op het balkon van de toneelzaal leunden over de balustrade, om de slotphase goed te kunnen volgen. Achter een gordijn van rook bewegten zich pratende en gesticulerende mannen kris-kras door elkaar. Een gedrang als op het hoogtepunt van een marktdag. En daartussen — als oases van rust — de starre figuren der „laasten”, volkomen onbewogen temidden van al dat lawaai, gedooft de mond, hand onder voorhoofd of kin, een al concentratie, denkend. Vijf minuten voor half elf. Op 30 van de 250 borden, waaraan om goed acht uur de strijd was ontbrand, stonden nog stukken. Zestig schakers hadden het in hun hand, welk team de overwinning in dit grootse schaakfeestijn zou behalen. Honderden anderen — winnaars en verliezers van de eerste uren — wogen de kansen af. Wie zal het halen?

Vier honderd negen en negentig mannen en één meisje waren drie uren te voren de grote Casino-zaal binnen gewandeld, waar zij hun plaatsen zochten aan de

lange tafels. Houwers, die om 10 uur op nachtsicht moesten en erop gebrand waren zo spoedig mogelijk te beginnen, en collega's van de vroege dienst, schaakbord onder de arm, stukken in de zak. Ophaalmachinisten en seingever, de laborant op de analytische afdeling van het Centraal Laboratorium en de handlanger op de losvloer van de Emma. Ingenieurs en doctoren naast en tegenover stutters en tekenaars. Men hoorde „Aangenaam, Klaassen” en „Mijn naam is Thijssen”. Een half uur later kruisten de Klaassens en Thijssens de schaakdegen en vielen er stukken.

Tegen half elf stonden wij in een hoek van de grote zaal aan het uiteinde van een lange tafel aan het bord van de twee team-leiders, de Hoofdbedrijfsingenieurs Bergstein en Paulen. De twee aanvoerders gaven nog geen krimp. „De overige bedrijven leiden met 122 tegen 99.” De stem van de wedstrijdleader drong amper tot achter in de zaal door. „Hoeveel?” werd er gevraagd. Wij herhaalden de stand met gedempte stem: „122 tegen 99.”

Bij deze schaakontmoeting heeft een deelnemer, wiens naam niet bekend is — vermoedelijk in de vreugde over de overwinning —, een van zijn paarden benevens een pion laten staan op de tafel waaraan de teamleiders zaten. Ir v. d. Zalm van het Stikstofbindingsbedrijf heeft zich over beide stukken ontfemd. De eigenaar kan zich met hem in verbinding stellen.

Ir. F. Bianchi, dir. O.N.-mijnen, Voorzitter van de Limb. Schaakbond.